

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, declarat de avocatul Petru Răileanu, în numele inculpatului

*Midon Mihail xxxxxxxx, născut la
xx xxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. xxxxxx, r-nul
xxxxxxx, cetățean al R. Moldova, condamnat anterior
prin:*

*1) sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din
25.02.2003, în baza art. 122 alin. (2) Cod penal (1961),
la 3 ani și 6 luni închisoare;*

*2) sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din
28.05.2003, în baza art. 122 alin. (3), 208, 39 alin. (3)
Cod penal (1961), la 5 ani și 6 luni închisoare cu
privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a
exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani;*

*3) sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău
din 30.06.2008, în baza art. 317 alin. (1), 85 Cod penal,
la 3 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a
ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită
activitate pe un termen de 3 ani;*

*4) sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din
19.01.2012, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal,
la 5 ani și 2 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a
ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită
activitate pe un termen de 3 ani;*

5) sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 15.02.2012, în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 84 alin. (4) Cod penal, la 5 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani;

6) sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 09.04.2012, în baza art. 186 alin. (2) lit. c), 190 alin. (2) lit. c), 84 alin. (4) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani;

7) sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 11.05.2012, în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 84 alin. (1) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani;

8) sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012, în baza art. 186 alin. (2) lit. d), 190 alin. (2) lit. c), 84 alin. (4) Cod penal, la 5 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții de gestionare pe un termen de 3 ani;

Prin încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 8 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	05.04.2016 – 30.06.2016,
<i>instanța de apel:</i>	25.07.2016 – 08.02.2017,
<i>instanța de recurs:</i>	29.03.2017 – 12.04.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Midon Mihail a fost condamnat în baza art. 34 alin. (3) lit. a), 325 alin. (2) lit. b) Cod penal la 3 ani și 6 luni închisoare, cu amendă în mărime de 3375 unități convenționale, ce constituie 67.500 lei.

În temeiul art. 85 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor, inclusiv cea aplicată prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012 și

încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013, partea neexecutată a căreia constituie 3 ani 11 luni 17 zile, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu amendă în mărime de 3375 unități convenționale, ce constituie 67.500 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții de gestionare a mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 30 iunie 2016.

2. Instanța de fond a constatat că la 28 august 2015, între orele 12.20 și 15.08, inculpatul Midon M., aflându-se în Penitenciarul nr. 3 - Leova DIP MJ, amplasat în or. Leova, str. Cahulului 13, unde își ispășea pedeapsa pentru furt cu cauzarea de daune în proporții considerabile și escrocherie săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile, infracțiuni prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d), 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, acționând prin intenție directă și înțelegere prealabilă cu deținutul Popa A., care a expediat la numărul de telefon utilizat de Șeful serviciului securitate a Penitenciarului nr. 9-Pruncul DIP MJ, Popa I., care are calitate de persoană publică în virtutea prevederilor art. 123 alin. (2) Cod penal, mai multe mesaje scrise prin care i-a promis darea în participație, prin mijlocitor, a valutei străine ce nu i se cuvine, în sumă de 200 euro, ceea ce constituie echivalentul a 4393 lei, conform cursului oficial stabilit de BNM pentru acea zi, pentru a-l determina ca, în exercitarea funcției sale, să înainteze un demers în vederea transferului deținuților Popa A. și Midon M. din Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ în Penitenciarul nr. 9 - Pruncul DIP MJ.

Prelungind acțiunile sale criminale îndreptate spre realizarea scopului de transfer în penitenciar, la 07 septembrie 2015, ora 21.56, Popa A., aflându-se în Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ, l-a telefonat pe Șeful serviciului securitate a Penitenciarului nr. 9-Pruncul DIP MJ, Popa I. și, în cadrul convorbirii telefonice, acționând din intenție directă, repetat a promis darea în participație cu deținutul penitenciarului nr. 3-Leova DIP MJ, Midon M., prin mijlocitor, a valutei străine care nu i se cuvine în sumă de 200 euro, câte 100 euro fiecare, pentru a-l determina ca, în exercitarea funcției sale, să înainteze un demers în vederea transferului deținuților Popa A. și Midon M. din Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ în Penitenciarul nr. 9-Pruncul DIP MJ.

La 12 septembrie 2015, ora 22.23, Popa A., aflându-se în Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ, l-a telefonat pe Șeful serviciului securitate a Penitenciarului nr. 9-Pruncul DIP MJ, Popa I., în scopul convenirii asupra modalității de transmitere a valutei străine anterior promise, în participație cu deținutul Midon M. Astfel, în cadrul convorbirii telefonice Popa A. a confirmat determinarea de a da în participație cu Midon M. valuta străină prin intermediul mamei altui deținut din Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ.

Ulterior, la 16 septembrie 2015, ora 18.38, Midon M., aflându-se în Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ, unde își ispășea pedeapsa pentru săvârșirea furtului cu cauzarea de daune în proporții considerabile și a escrocheriei săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile, infracțiuni prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d), 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, acționând din intenție directă,

utilizând numărul de telefon al lui Popa A. l-a telefonat pe Șeful serviciului securitate a Penitenciarului nr. 9-Pruncul DIP MJ, Popa I. și, în cadrul convorbirii telefonice, acționând din intenție directă, a promis darea în participație cu deținutul Penitenciarului nr. 3-Leova DIP MJ, Popa A., prin intermediul lui Isac M., a valutei străine care nu i se cuvine în sumă de 200 euro, câte 100 euro pentru fiecare, pentru a-l determina ca în exercitarea funcției sale să înainteze un demers în vederea transferului său și a deținutului Popa A. din Penitenciarul nr. 3-Leova DIP MJ în Penitenciarul nr. 9-Pruncul DIP MJ.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, inculpatul, în stare de recidivă deosebit de periculoasă, a săvârșit coruperea activă, adică promisiunea personală unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru a îndeplini o acțiune contrar funcției sale, acțiune săvârșită de două sau mai multe persoane, infracțiune prevăzută la art. 34 alin. (3) lit. a), 325 alin.(2) lit. b) Cod penal.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut pe deplin vina în săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 34 alin. (3) lit. a), 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca coruperea activă, adică promisiunea personală unei persoane publice de bunuri ce nu i se cuvin, pentru a îndeplini o acțiune contrar funcției sale, acțiune săvârșită de două sau mai multe persoane, în stare de recidivă deosebit de periculoasă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, că nu este la prima abatere de la lege, săvârșind fapta în stare de recidivă periculoasă, că a recunoscut vina și s-a căit sincer, concluzionând ca fiind rațională stabilirea unei pedepse în limitele sancțiunii articolului incriminat, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și 82 Cod penal, de 3 ani și 6 luni închisoare, cu amendă în mărime de 3375 unități convenționale, ce constituie 67.500 lei, lipsind careva temeiuri pentru aplicarea art. 79 Cod penal.

Totodată, prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012, Midon M. a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d), 190 alin. (2) lit. c) Cod la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 2 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul de pedepse, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții de gestionare a mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, cu calcularea termenului executării pedepsei din 26.12.2012, cu includerea perioadei aflării în arest de la 17.12.2011 până la 26.12.2012.

Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013, în privința inculpatului s-au aplicat prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal, iar la pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09.04.2012, de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții

sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani, s-a adăugat parțial pedeapsa de 4 ani 6 luni închisoare, stabilită prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 11.05.2012 și pedeapsa de 2 ani și 8 luni închisoare, stabilită prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 8 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani, începând din 17 decembrie 2011.

În același timp, în conformitate cu art. 85 alin. (1) Cod penal dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară, iar pedeapsa definitivă nu poate depăși termenul de 30 ani închisoare.

Astfel, de la 17 decembrie 2011 până la 30 iunie 2016, pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012 și încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013 din pedeapsa de 8 ani și 6 luni închisoare, partea neexecutată constituie 3 ani 11 luni 17 zile.

Potrivit art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită prin sentință se va adăuga parțial pedeapsa neexecutată aplicată prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012 și încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013, începând din 17 decembrie 2011, de 3 ani 11 luni 17 zile.

3. Avocatul Petru Răileanu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată inculpatului o pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare.

Apelantul a invocat că la stabilirea pedepsei instanța de judecată nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, că acesta nu are antecedente penale, dispune de loc permanent de trai, fiind stabilite circumstanțe atenuante - recunoașterea vinovăției, lipsind careva circumstanțe agravante, pedeapsa aplicată inculpatului fiind prea aspră și incorect individualizată.

Or, potrivit pct. 3) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale nr. 8 din 11.11.2013, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, în privința inculpatului au fost întrunite toate temeiurile pentru aplicarea unei pedepse mai blânde.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a indicat că a recunoscut în totalitate vina și a contribuit la descoperirea infracțiunii imputate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă în limitele art. 34 alin. (3) lit. a), 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, care prevăd răspunderea pentru infracțiunea săvârșită.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, iar, fiind stabilit că inculpatul anterior a fost condamnat de multiple ori, însă nu și-a făcut concluziile de rigoare și nu a conștientizat pericolul real al infracțiunii comise, față de acesta nu poate fi aplicată o pedeapsă mai blândă.

Potrivit art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, în calitate de circumstanță atenuantă se identifică recunoașterea de către inculpat a vinovăției în comiterea infracțiunii incriminate, însă această circumstanță nu influențează într-un mod esențial numirea pedepsei și nu generează aplicarea unei pedepse mai blânde, după cum pledează apărarea.

La numirea pedepsei, instanța de fond a ținut cont și de faptul că inculpatul a înaintat o cerere privind examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit art. 78 alin. (4) Cod penal, în caz de concurs al circumstanțelor agravante și celor atenuante, coborârea pedepsei până la minimul sau ridicarea ei până la maximum prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie.

În același timp, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod penal, inculpatul a beneficiat de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, fiind stabilite noi limite ale pedepsei cu închisoare prevăzute de art. 325 alin. (2) lit. b) Cod penal, între 2 ani și 4 ani 8 luni, iar a amenzii de la 3000 până la 5000 unități convenționale.

Totodată, conform prevederilor art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei pentru recidivă deosebit de periculoasă este de cel puțin trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse, inculpatului fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare în mărime de 3 ani 6 luni închisoare, cu amendă în mărime de 3375 unități convenționale, echivalentul a 67.500 lei, iar careva temeieri pentru aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal nu au fost stabilite, pedeapsa cu închisoare și amendă fiind prevăzută expres de sancțiunea legii vizate.

Astfel, concluzia instanței de fond privind aplicarea față de inculpat a pedepsei sub formă de închisoare cu amendă este justă și legală, fiind prezente circumstanțe agravante, pedeapsa aplicată fiind corespunzătoare faptei comise și, în corespundere cu scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept. Totodată, pedeapsa penală având drept scop reeducarea condamnatului, nu trebuie să creeze careva suferințe fizice și psihice persoanelor atrase la răspundere penală, fapt care denotă că sancțiunea dată va avea un efect pozitiv asupra conștientizării

de către inculpat a pericolului social al acțiunilor comise, instanța de fond corect a conchis că reeducarea și corectarea inculpatului este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare cu amendă.

În același timp, instanța de fond corect a aplicat față de inculpat prevederile art. 85 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă definitivă, prin adăugarea parțială la pedeapsa numită prin sentință, a părții neexecutate a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 26.12.2012 și încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 18.04.2013, la numirea pedepsei, corect, echitabil și proporțional stabilindu-i inculpatului pedeapsă definitivă sub formă de închisoare, pe un termen de 6 ani, cu amendă în mărime 3375 unități convenționale, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. Avocatul Petru Răileanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de personalitatea inculpatului și circumstanțele atenuante - recunoașterea vinovăției, precum și că nu au fost stabilite careva circumstanțe agravante.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, fiind incorect individualizată de către instanța de judecată.

Or, conform pct. 3) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale nr. 8 din 11.11.2013, în conformitate cu principiul individualizării pedepsei în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat este fondat și pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens, și indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în

mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just luând în considerare personalitatea inculpatului, consecințele grave ale faptei comise de el și gradul sporit de pericol social al infracțiunii săvârșite, ținând corect cont de prevederile art. 61, 75, 82 alin. (2), 85 alin. (1) și (3), Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Mărimea pedepsei pentru recidivă periculoasă este de cel puțin două treimi, din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Codul penal. Dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară. Pedepsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat

că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Petru Răileanu, împotriva sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 30 iunie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2017, în privința inculpatului Midon Mihail xxxxxxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 12 mai 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco